

Робърт Хауърд

КРАЛЕТЕ НА НОЩТА

разкази и новели

София, 2024

Robert E. Howard

SELECTED SHORT STORIES

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Иван Иванов, превод, подбор и съставителство, 2024

© Росица Спасова, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1458-1

РОБЪРТ ХАУЪРД

КРАЛЕТЕ НА НОЩТА

Превод от английски

Иван Иванов

СЪДЪРЖАНИЕ

Бележка от съставителя.....	7
-----------------------------	---

Част I КРАЛ КУЛ

Изгнаникът от Атлантида	11
Кралството на сенките.....	16
Огледалата на Тузун Тун.....	39
Котката и черепът	46
Пищящият череп на тишината	64
Докато бие гонгът	70
Олтарът и скорпионът.....	73
„С тази брадва управлявам!“	76
Мечовете на пурпурното кралство	90
Кралят и дъбът.....	110
Проклятието на златния череп.....	111

Част II БРАН МАК МОРН

Народът на сенките.....	117
Кралете на нощта	135
Земните червеи	162
Песен за расата.....	185

ЧАСТ III
ЧЕРНИЯ ТУРЛОХ

Залезът на сивия бог	189
Тъмният човек	214
Боговете на Бал-Сагот	233

ЧАСТ IV
ПРИЛОЖЕНИЯ

Недовършена чернова.....	263
Черният град (фрагмент)	276
Фрагмент.....	279
Бран Мак Морн (недовършена пиеса)	281
Резюме на ненаписан разказ.....	283
Фрагмент.....	285
Сянката на хуна (недовършена чернова).....	288
Фрагмент.....	301

БЕЛЕЖКА ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ

В този сборник са включени всички произведения на Робърт Хауърд от три взаимносвързани цикъла – за праисторическия крал Кул (около 10 000 г. пр.н.е.), последния крал на пиктите Бран Мак Морн (края на III – началото на IV в.) и келтския изгнаник и авантюрист Турлох Дав О’Брайън (началото на XI в.).

Трябва да се отбележи, че някои от тези произведения съществуват само във вид на чернови. Хауърд не е успял да ги продаде приживе, а след смъртта му окончателните варианти (където ги е имало) са били предадени на литературния му агент Отис Адалберт Клайн и по-нататъшната им съдба е неизвестна; смятат се за загубени.

Като приложение в края на сборника съм добавил всички запазени недовършени чернови, фрагменти и резюмета, свързани с тези герои. Освен че обогатяват техния свят, те дават доста любопитен поглед към творческия процес на Робърт Хауърд.

И накрая смятам за необходимо да спомена, че Хауърд, особено в началото на кариерата си, не се е справял много удачно с измислянето на имена за своите герои. Понякога те звучат доста сходно и това може да доведе до объркване. При някои от публикациите редакторите на своя глава са сменяли имената, но аз реших да се придържам към оригиналните освен в случаите, когато авторът очевидно бърка името на вече съществуващ герой.

Иван Иванов

ЧАСТ I
КРАЛ КУЛ

ИЗГНАНИКЪТ ОТ АТЛАНТИДА*

Слънцето залязваше. Последното му алено сияние обгръщаше земята и легеше като кървава корона върху заснежените планински върхове. Тримата мъже, които наблюдаваха смъртта на деня, вдишаха дълбоко аромата на ранния вятър, носещ се откъм далечните гори, а после се заеха с по-материални задачи. Единият от тях печеше еленско на малък огън. Той докосна с пръст димящото месо и го опита с вид на познавач.

– Готово е. Кул, Гор-на, хайде да ядем.

Говорещият бе млад, почти момче – висок момък с тясна талия и широки рамене, който се движеше с леката грация на леопард. Единият от другарите му бе по-възрастен мъж, як, здраво сложен и космат, със свирепо лице. Другият бе почти копие на говорещия, само че малко по-едър – по-висок и имаше с една идея по-развит гръден кош и по-широки рамене. Създаваше впечатление – и то даже по-силно, отколкото при първия младеж – за енергия и бързина, скрити в дългите му, гладки мускули.

– Добре – каза той. – Гладен съм.

– Та кога не си бил гладен, Кул? – присмя му се първият говорещ.

– Когато се бия – отвърна Кул сериозно.

Другият хвърли бърз поглед към приятеля си, сякаш се опитваше да отгатне най-съкровените му мисли; невинаги беше сигурен, че го разбира.

– А тогава си жаден за кръв – намеси се по-възрастният. – Ам-ра, престани с твоите закачки и ни отрежи от месото.

Нощта започна да се спуска, в небето затрепкаха звезди. Над обвитата в сенки хълмиста земя повя вечерният вятър. Някъде в далечината внезапно изрева тигър. Гор-на инстинктивно посегна към лежащото до него копие с кремъчен връх. Кул изви глава и странна светлина заискри в студените му сиви очи.

– Ивичестите братя ловуват тази нощ – каза той.

– Те почитат изгряващата луна – Ам-ра посочи на изток, където вече се забелязваше червено сияние.

– Защо? – попита Кул. – Луната разкрива тяхното присъствие на плячката и враговете им.

– Някога преди много стотици години – каза Гор-на – един крал на тигрите, преследван от ловци, отпразил призив към лунната жена и тя му хвърлила ли-

* Ръкописът на Хауърд е неозаглавен. Използваното тук заглавие е дадено от Лин Картър при първата публикация на разказа.

(Всички бележки под линия, освен изрично упоменатите, са на преводача.)

ана, по която той се покатерил и се спасил, а после дълги години живял на луната. Оттогава целият ивичест народ я почита.

– Не го вярвам – заяви безцеремонно Кул. – Откъде накъде ивичестият народ ще почита луната само защото е помогнала на един от тяхната раса, умрял толкова отдавна? Много тигри са се спасили от ловците, покатервайки се на Скалата на смъртта, обаче на нея не отдават почит. А и откъде могат да знаят какво се е случило преди толкова време?

Гор-на се навъси.

– Не ти приляга, Кул, да се присмиваш на по-старите или да се подиграваш с легендите на осиновилия те народ. Тази история трябва да е вярна, защото се предава от поколение на поколение още от незапомнени времена. Онуй, което е било винаги, трябва да си остане така во веки веков.

– Не го вярвам – повтори Кул. – Тези планини винаги ги е имало, ала някой ден ще рухнат и ще изчезнат. Някой ден морето ще залее тези хълмове...

– Стига богохулства! – извика Гор-на, едвам сдържайки гнева си. – Кул, ние сме близки приятели и те търпя заради младостта ти. Но трябва да се научиш на едно – да уважаваш традициите. Ти се присмиваш на обичаите и начина на живот на нашия народ; този народ, който те спаси от пущинака и ти даде дом и племе.

– Аз бях просто една неокосмена маймуна, скитаща се из горите – призна Кул откровено и без никакъв срам. – Не можех да говоря човешкия език и единствените ми другари бяха тигрите и вълците. Не зная кой е бил моят народ, нито каква кръв тече във вените ми...

– Това е без значение – прекъсна го Гор-на. – Въпреки че по външност приличаш на човек от онова изгнаническо племе, което живееше в Тигровата долина и загина при Големия потоп, това не е важно. Ти си доказал, че си храбър воин и могъщ ловец...

– Къде ще намериш младеж, равен на него в хвърлянето на копие или в борбата? – намеси се Ам-ра с грейнали очи.

– Много си прав – рече Гор-на. – Той е чест за племето на Крайморските планини, ала все пак трябва да си сдържа езика и да се научи да почита светините на миналото и настоящето.

– Аз не се подигравам – каза Кул без злоба. – Но знам, че много от нещата, които говорят жреците, са лъжи, защото съм тичал с тигрите и познавам дивите зверове по-добре от тях. Животните не са нито богове, нито демони, а посвоеному хора, само че без похотта и алчността на човеците...

– Още богохулства! – извика Гор-на гневно. – Човекът е най-великото творение на Валка.

Ам-ра се намеси, за да смени темата.

– Рано сутринта чух тъпаните по брега да бият. В морето се води война. Валузия се сражава с лемурийските пирати.

– Зла участ да сполети и едните, и другите – изсумтя Гор-на.

Очите на Кул заблестяха отново.

– Валузия! Земя на сънищата! Някой ден ще видя великия Град на чудесата.

– Лош ден ще е този – изръмжа Гор-на. – Защото ще бъдеш окован в тежки вериги, а над теб ще е надвиснала заплаха от мъчения и смърт. Никой от нашата раса не вижда Великия град освен като роб.